

Nikon F100

При появата му през 1999 г. и последвалите коментари, този фотоапарат бе наречен „олекотена версия“, а също така и „по-малък брат“ на излезлия през 1996 г. Nikon F5. Двамата апарата имат някои сходни черти в дизайна, като на пръв поглед най-голямата им разлика е във формата – F100 е с класическа форма, а F5 е „по-квадратен“. Смело мога да заявя, че при „големия брат“ дизайнът, дело на италиански специалисти, е на висота, а изящната му форма грабва всеки потребител – от начинаещия фотолюбител до професионалиста.

Външният вид на F100 също е много елегантен, но само докато е без батерийният пакет MB 15. След слагането му резултатът става повече от трагичен, но разбира се, това важи за хора, които освен висока функционалност изискват и красив външен вид на камерата си. В това отношение конкурентите от Canon са се справили перфектно с модела си EOS 1, при който прикачваният бустер се слива в плавна линия с целия фотоапарат, придавайки му също толкова елегантен дизайн, както и когато апаратът е без него. Учудващо е как Nikon са си позволили тази небрежност към своя продукт...

Докато тялото на F100 е изградено от лека магнезиева сплав и покрито на места с гумирана облицовка, то батерийният пакет (наричан всъщност многофункционален батериен пакет MB 15) е направен от пластмаса с имитация на гумено покритие. Като „капак“ на всичко много ясно и отчетливо се вижда, че това е допълнителна приставка към фотоапарата и в такъв момент се чудиш дали тази приставка е за този модел, или просто компанията е свършила парите си и е дала този продукт да се изработва в страни от третия свят. Сигурен съм, че много колеги ще кажат: „И какво от това, важно е какво прави машинката, а не как изглежда“... Може и така да е, но когато хванеш същата тази машинка отвсякъде и не се почувстваш комфортно, губиш и част от удоволствието при снимането. Самата приставка е полезна с това, че предлага допълнителен „спусък“, с който апаратът става удобен при вертикални снимки. Освен това на приставката има и допълнителен команден диск, който върши добра работа, но само при някои от снимачните режими (P, M, S). В нея могат да се поставят 6 батерии тип AA (за препоръчване алкални) или зарядна никел-металхидридна батерия MN 15.

Но да разгледаме по-подробно и самия Nikon F100. Както вече споменах, апаратът има елегантен дизайн и добре приляга в ръката. Корпусът е изграден от лека магнезиева сплав, но с уточнението, че става въпрос само за горния и долния капак на корпуса, както и на мястото, където е закрепен байонетът. За средната част се разчита полимерни материали и гума тип „слонска кожа“ с цел олекотяване на модела.

Поглед отгоре. За разлика от Nikon F5 призмата на F100 е несменяема, но пък е премахнато прозорчето, което осветява вътрешния дисплей при по-старите модели като F90 и F801. Това е едно улеснение за колегите папараци, снимащи нощем, които бяха принудени да лепят черно тиксо, за да скрият зелената светлина, прозираща през прозорчето. Самият дисплей е със светещи в приятно зелено символи и дава богата информация за режима на работа на камерата. От дясната страна на призмата е разположен селекторът за измервателните режими, а самата призма има възможност за диоптрийна поправка. Крачка назад е премахването на вградената щора за затваряне на визьора (както при моделите F5, F90) и замената ѝ с лесно губещо се капаче. Видимостта на призмата е 96%, но не разчитайте, че това което виждате във визьора ще излезе и на снимка. Просто минилабовете

имат видимост около 92%, така че няма защо да съжалявате за липсата на 100% видимост при F100. Най-отгоре е разположено гнездото за светкавица с характерните за Nikon контакти. В дясно от призмата са разположени органите за управление на камерата и голям LCD дисплей. Включването на фотоапарата се осъществява с помощта на въртящ се ключ, разположен около спусъка и има три положения: изключено, включено и осветяване на външния дисплей. До спусъка са разположени и бутоните за избор на режим и за корекция на експозицията. Дисплеят е достатъчно голям и показва пълна информация за работата на камерата. При изключено положение на него се изписват стойността на кадровия брояч, а ако обстановката около нас е тъмна, той свети достатъчно ярко така, че да виждаме информацията без проблем.

На гърба на камерата са разположени два бутона. Единият е за настройка на AF-L/AE-L, а другият е единствено за фокусиране (AF-ON). Все още никой не може да даде нормално обяснение защо съществува този бутон. Аз лично го ползвам само в случаите, когато някой аматьор не е свикнал с двустепенния спусък, а иска да види как фокусира камерата. Отново незнайно защо, същият бутон го има и на батерийния пакет. Но както и да е...

В дясната част на камерата останаха неспоменати два много важни елемента за управление. Единият се нарича Jog Dial и е разположен под самият спусък. Той изпълнява „асистенски“ функции, като например сменя диафрагмата, когато се работи в А или М режим, но само, когато това е зададено в потребителските настройки. Другият е команден и работи в комбинация с някои от другите бутони.

От лявата страна на фотоапарата се намират бутоните за управление на режимите при работа със светкавица, настройка на чувствителността, фотографски клин, както и диск за избор на режима на мотора, самоснимачката и мулти експонацията. Там се намират и бутонът за заключване и този за потребителските настройки. На гърба са разположени джойстик, с който се избират автофокусните зони и превключвател за динамичния фокус. Джойстикът обикновено предизвиква проблеми за хората, които гледат през визъора с лявото око, защото с носа си го натискат и неволно променят избраната зона. Наистина, има бутон за заключване, но в екстремни ситуации, когато за да се хване момента е нужна бързина при смяна на настройките, това едва ли е най-удачният вариант...

На предната част на тялото са разположени бутони за проверка на резкостта (с електронно управление и при всяко натискане консумира толкова ток, колкото при правене на една снимка), за байонета, както и селектор за фокусните режими. Камерата разполага с два изхода – единият е 10-пинов (за връзка с РС, друга камера притежаваща същия терминал или аксесоари), а другият е за връзка с външна светкавица. И една важна подробност – когато имате прикачена светкавица към основното гнездо на фотоапарата, в никакъв случай не използвайте изхода за външна светкавица.

Някои колеги фотографи сравняват камерите на Nikon с пиано, т.е. работата с тях е лесна и приятна. F100 не прави изключение. Основните работни функции се избират с една ръка, като при това не се налага да се прекъсва процесът на работа. Или с други думи гледайки във визъора, можем да сменяме програми без да губим представа какво точно правим и докъде сме стигнали с настройките.

Камерата разполага с четири основни режима: „Програма“ (P), с приоритет на диафрагмата (A), с приоритет на скоростта (S) и ръчен режим (M). В зависимост от това дали търсим по-голяма или по-малка рязкост, при режим P имаме възможност за пропорционална смяна скорост-диафрагма. Това става посредством въртене на командния диск, с който се работи и в S, и в M режимите. При използването им дискът променя скоростта (времето). При работа на A режим, има две възможности за смяна на диафрагмата – от обектива или чрез диска с асистентски функции, работещ също така и при ръчния режим. При работа с някои от новите обективи на Nikon (тип G) смяната на диафрагмата е възможна само и единствено от асистентският диск, поради което те са несъвместими с някои от по-старите модели камери.

Режимите за измерване са три на брой: матричен, централен и спот (точково). Матричният, за разлика от този при F5, е 10-сегментен и е подобрена версия от модела F90. В зависимост от обектива меренето е обикновено матрично или 3D матрично (за обективи D и G тип). Измерването в този режим е съвкупност от няколко източника на информация. Първо от матрицата се получава информация за яркостта и контраста на сниманият обект, а от избраният AF елемент – за сюжетно важния обект. Получената дотук информация влиза в база данни, съдържаща 30 000 вариации на

осветление. Камерата избира най-подходящото от тях и получените данни се обединяват с информацията за дистанцията до обекта, получени от обектива (за обективи D и G тип). Така се получава оптималното измерване за снимката, която правим в момента.

При използването на централно мерене, измерваната част е само в централния кръг с диаметър 12 mm, очертан на матовото съкло на камерата. При точковото мерене спот метърът е с площ 4 mm, което се равнява на 1% от цялата измервана площ. Зоните за точково измерване са 5 и съвпадат със зоните на AF.

Автофокусът е поверен на процесора CAM 1300, какъвто има и в F5. Това предполага, че бързодействието на F100 е същото като при F5, но това на практика не е така. Моторът, който върти фокуса при F5 се захранва от 8 AA батерии и съответно на това е по-мощен и бърз от захранващият се с 4 батерии мотор на F100. От личен опит забелязах по-бързо действие на фокуса само в случаите, когато има прикрепен батериен пакет MB 15 с 6 алкални AA батерии. При използването на акумулаторни, общият волтаж на батериите спада от 9 V на 7,2 V, което неизбежно води до по-бавно фокусиране (това може да се избегне ако се използва зарядна батерия тип MN 15). И все пак фокусът на F100 е чувствително по-бърз от своите предшественици и може би съвсем леко по-бавен от този на F5.

Едно важно подобрене е индикирането на активния AF елемент. За разлика от F5, при който се гадаеше с помоща на насочващи стрелки къде е активният елемент, сега, при F100 това става чрез светване на самия елемент. Най сетне! От Canon го имат от доста отдавна.

AF елементите са пет на брой и са разположени на кръст, като трите хоризонтални могат да фокусират както по вертикални, така и по хоризонтални линии. Някой може да каже, че са прекалено малко в сравнение с 45-те на конкурентите от Canon, но мога да твърдя, че тези пет зони покриват почти изцяло 45-те на Canon.

Режимите на работа са три: ръчен, единичен AF и следящ AF. Но тук няма да навлизам в подробности, а само ще отбележа, че при следящия фокус освен вече използваната технология за запамяване на следения обект има и т.нар. динамичен фокус който прехвърля следеният обект от една зона в друга. Естествено, най-добри резултати се получават с обективи тип AF-S (обективи с вграден мотор по примера на USM на Canon).

F100 може да прави до 5 кадъра/s (при наличие на батериен пакет). Възможностите са 1, 3 и 4,5 (5) кадъра/s. Филмът се връща също с мотор, като в зависимост от настройката може да е автоматично или с натискане на два бутона. Филмът се прибира в касетката изцяло, което предпазва от повторното му заснемане по невнимание. Има възможност за бързо (9 s) и бавно (19 s) превъртане, като второто е доста по-безшумно.

Камерата може да управлява и „лицензирана“ светкавица. Nikon смятат за „лицензирани“ само моделите Nikon SB. Режимите са 4: премахващ ефекта „червени очи“, Slow + анти „червени очи“, Slow, синхронизация по второ перде. Режимът за премахване на „червени очи“ работи само с моделите SB 26, 28 и 80DX. При използването му обаче снимането се забавя с около 2 s след натискането на спусъка, т.е. може да изпуснете момента. Да ви призная честно, според мен използването му общо взето няма особен смисъл, поради факта, че светкавицата се намира достатъчно високо спрямо оста на обектива и практически трудно се получава отрицателен ефект.

И накрая, преди да изложа чисто техническите характеристики, ще спомена и наличието на много важните потребителски настройки (22 на брой), които спомагат за абсолютната свобода при работа с Nikon F100.

Jumbo